

en Uddannelse, der forbereder dem til det praktiske Arbejde, som det store Flertal af Børnene naturligvis maa gaa ud til, og det vil altsaa sige, at de gaar over i de Ungdomsskoler, som vi forhaabentlig i en nær Fremtid faar, men der er intet til Hinder for, at de kan gaa over i den højere Skole.

Der er allerede af de ærede Ordførere for det konservative Folkeparti og Venstre saavel som af den højtærede Minister talt om Ungdomsskolen, og ogsaa jeg kunde have Lyst til at sige et Par Ord derom. Jeg maa da straks sige, at selv om der kan være noget tiltalende i de Ønsker, der lyder om, at denne Ungdomsskole skal være absolut frivillig, saa tror jeg aldrig, vi naar videre end til, at det bliver en skøn Drøm, som aldrig realiseres, som vi aldrig faar at se i Virkeligheden. Det forekommer mig, at den frivillige Ungdomsskole allerede har vist sig at være et umuligt Maal at naa. Nu har vi i mange Aar arbejdet paa Oprettelsen af Ungdomsskolen, vi har en Ungdomsskoleforening, der i flere Aar har gjort et energisk Agitationsarbejde for Oprettelsen af Ungdomsskoler, og vi er naaet dertil, at der sidste Vinter var 133 Ungdomsskoler her i Landet med, saa vidt jeg kan skønne, henimod 4000 Elever. Det er selvfølgelig et stort Tal, men det er dog kun en Brøkdel af den Ungdom, vi skal have fat paa, og vi naar aldrig videre end til at have en Brøkdel, hvis vi skal nøjes med de frivillige Ungdomsskoler. Denne Skole er en skøn Drøm, men den bliver heller aldrig andet. Jeg haaber, at den Kommission, der nu skal nedsættes, ogsaa maa tage Ungdomsskolen med i sit Arbejde og faa den ind som et fast Led i vort Skolevæsen. Man skal ikke vige tilbage for at gøre denne Ungdomsskole forpligtende, i alt Fald delvis, først og fremmest forpligtende for de Forældre og de Arbejdsgivere, i hvis Hjem de unge findes. Jeg har selv agiteret en Del for Oprettelsen af Ungdomsskoler, og jeg har gjort adskillige Erfaringer, der i hvert Fald ikke kan kaldes opmuntrende. F. Eks. har jeg i en Landsby oppe i den nordlige Del af Viborg Amt talt for denne Sag og har faaet nedsat et Udvalg, der skulde gøre et forberedende Arbejde. Det forberedende Arbejde er blevet gjort, og man ha henvendt sig til Kommunalbestyrelsen for at faa denne til at oprette en kommunal Ungdomsskole, men man har ikke opnaaet at faa noget Svar. Simpel Høflighed byder ganske vist selv en Sogneraads-

formand at svare, naar man henvender sig til ham i en eller anden Anledning, men det er, som man ser, ikke alle Vegne, at han gør det. I dette Tilfælde har man i alt Fald ikke kunnet opnaa noget Svar. Underhaanden har man naturligvis hørt, hvorledes Sagen er blevet behandlet i Sogneraadet; man har hørt, at den er blevet affejet med nogle overlegne Bemærkninger om, at det var en udmærket Dæksmand for de unge Mennesker, der helst vilde slippe saa let som muligt med Arbejdet, og man har tilføjet nogle ret mærkelige Udtalelser om, at Jorden var altid frossen for dovne Svin, og saadant noget i den Retning. Det er den Behandling, som et Krav fra en Del af Befolkningen endnu i dette Aar kan faa i en dansk Kommunalbestyrelse. Se, saadant noget er man udsat for, saa længe man kun er henvist til, hvad der kan naas ad frivillig Vej. I min Nabokøbstad Viborg har man i de sidste Aar haft en Ungdomsskole for Kvinder. Man har selvfølgelig ogsaa ønsket en Afdeling for unge Mænd, men det har ikke været muligt at faa saa mange Elever samlet sammen, at der kunde oprettes en saadan Afdeling. Endelig i Aar meldte der sig to unge Mænd, der meget gerne vilde, at der skulde oprettes en Afdeling ogsaa for dem, og de fik det Svar, at dersom de kunde skaffe tre til, saa de blev fem i alt, vilde man oprette en særlig Klasse for unge Mænd i den kommunale Ungdomsskole i Viborg. Men det var ikke muligt at skaffe de tre til Veje. Det var ikke muligt i en By som Viborg, en forholdsvis stor Købstad, at skaffe fem unge Mænd, der ønskede Lejlighed til at gaa i den frivillige kommunale Ungdomsskole. Det er de Kaar, den frivillige Ungdomsskole arbejder under. Det viser, at vi aldrig naar noget nævneværdigt i den Retning, dersom vi nøjes med at gaa saa langt, som vi kan komme ad Frivillighedens Vej. Der maa tages skarpere Forholdsregler, og selv om man ogsaa kan tale meget kønt og pænt i denne Forbindelse om Frihed, kan jeg i og for sig slet ikke indse, at man, naar vi har lagt det Baand baade paa Børn og Forældre, at de fra det syvende til det fjortende Aar er forpligtede til at søge Uddannelse i Skolen, saa absolut ikke kan lægge det allermindste Baand hverken paa den ene eller den anden, naar de er kommet over Fjortenaarsalderen. Vi maa i hvert Fald gøre det til en Forpligtelse for Arbejdsgivere og Forældre, at de unge, der vil, skal have Lov til at søge Ungdoms-